

پرخه په ترخه

د شعر مجموعه

سعدالدين شپون

۱۳۶۹

Ketabton.com

پرخه په ترخه

«د شعر مجموعه»

سعدالدين شپون

۱۳۶۹

دوفا مشر:

پروفیسر عبدالرسول امین

دکتاب نوم : پرخه په ترخه

شاعر : سعدالدين شپون

خپرونکی : د آزاد افغانستان د ليکوالو ټولنه (وفا)

د چاپ کال : ۱۳۶۹ ش (عقرب) ۱۹۹۰ع (نومبر)

د چاپ ځای :

خطاط : نورالدين هنريار

تيراژ : زږ ټوکه

گڼه : ۵۲

اهداء

ڊاڪٽر محب الله نڪتہ تہ چچ مريني
يجازہ او "خالص، نيمہ خواڪرو.

فهرست

مخ	شماره	عنوان	مخ	شماره	عنوان
۳۲	۱۱	- ماشومتوب	۵	۱	- سریزه
۳۵	۱۲	- شیطان	۹	۲	- لوبه
۳۸	۱۳	- دوطن له ورد بخویره خواله	۱۰	۳	- زه د شپې له تاریکی سره...
۴۳	۱۴	- دروسی عسکرو د تلووړخ	۱۳	۴	- د افغانانو غبرو سانونه
۴۵	۱۵	- د مجاهدینو وفایار	۱۶	۵	- د هجرت لومړې هفتد
۴۸	۱۶	- د کوکچې د سیند پر غاړه	۲۰	۶	- د زمانې پېر
۵۱	۱۷	- د گاونډي ته	۲۲	۷	- جنګ او تنګ
۵۴	۱۸	- د خوشحال په لاره	۲۴	۸	- د رقد مه هېرئ
۵۸	۱۹	- د پنجری پرانګ	۲۸	۹	- د پېرې چیلنج
۶۰	۲۰	- سیند ته	۳۰	۱۰	- د هجرت شپږم کال

مخ	شماره	عنوان	مخ	شماره	عنوان
۸۴	۳۲-	دمجروح یاد	۶۲	۲۱-	دناهدید شهادت پیکالیزه
۸۵	۳۳-	هنرولی شاعرتہ	۶۴	۲۲-	داحمدشاه بابا پدیاد
۸۸	۳۴-	له قلم سرہ خوالہ	۶۶	۲۳-	دآزادی تلوسہ
۹۱	۳۵-	پردیتوب	۶۸	۲۴-	خپلی شربی تہ
۹۳	۳۶-	عبدالحق ہایون مجاہدتہ	۷۰	۲۵-	ویر
۹۵	۳۷-	جفا	۷۳	۲۶-	دیبری دستندو...
۹۷	۳۸-	دموریاد	۷۵	۲۷-	وینیہ
۱۰۱	۳۹-	دمہاجر خوب	۷۷	۲۸-	خپلوکی
۱۰۴	۴۰-	نرانہ	۷۹	۲۹-	زلحجوبیا
۱۰۶	۴۱-	لہ خپل خان سر نذر اونیاز	۸۰	۳۰-	دبدخشان مہاجر
		پای	۸۲	۳۱-	دشپی تنہایی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سریزه

قسمت راته په تهنده بل خه لیکلی وو، که نه ماد لیکوالی په
اول سر کې دځانه سره پخه کړې وه چې په پښتو ادب کې به د یې
داسې پانې د اړولو تکل کوم چې په هغې کې د ژبې او شروند تر مینځ
اعتدال موجود وي. مانا داسې هرڅه یوحد ولري چې درلېستونی
تجربې سره سمې و خوري .

ماوې د پښتون شاعر تل روانې اوښکی به و چې کرمه او وږ
وبه وایمه چې بار دیگر خپل درد په کراره کاله او دیتیمانوکاڼي مه کوه
چې په اېله شي پرنگ په ژبا وي. ماوې هنرولو لیکوالوته به ننوتی
کوم چې زیاتی دې دغره دخوکو، دکودر، دښاپېری و زمه پی مختوب
نه ایدو یال نه جوړوي، بلکه خامخ او بی رنگینو عینکو دې ژوند
ته سترگې وغروي. ماوې... ماوې.....

خود سردار داؤد د کودتا او وروسته بیا دکمونستانوله تاراک سره
 زما او د وطني مطبوعاتیا نورابطه سسته شوه او زما ارمان
 نیمګړی پاتې شو. یوه لسيزه پس دغه دی خپلې هاغه نیمګړې
 سندري ته دوام ورکوم، مګر دغولسو کړاوونو کولوکه زموږ د
 فرهنگ او کلتور کور و سوخو د بوالونه یې پاخه کړل او زما —
 پېش بینی یې رښتیا کړه. که زموږ فرهنگیا لیوشر ونه ته ښخ کتلی
 شوی او کلیشه یې نه ترې جوړولی هېڅکله به یې د شعر ملوږني
 د شعاریه لوری نه وی خوشی کړي او د کښته طبقې، لورې طبقې،
 خوار، بزګر، ارتجاع او انقلاب په اصطلاحاتو به نه بسیا کېدای.
 د نواب صاحب مېښې به زموږ دغوی کودتا نه جوړولی او خوار
 ګوچر به زموږ د ادب خلاند اتل نه وای ګرځېدلی. له بده مرغه
 د مقاومت د تېرولسو کالو ادبیا تونزیا ته برخه لاهم په شعار
 ولاړه ده. فقط د ګوتو په شمار کیسې او شعرونه دی چې د افغاني
 مقاومت سرلښتونی عکاسي کوي، اوس چې د هر کلي او جبهې د —
 شهیدانو شمېر، د غرونو او ډاګونو لارې ګوډرې، د مجاهدینو د ډلو
 خپل مینځی اړیکې، د مهاجرو کمپونه، شمېر او اجتماعي ادوډني توبې
 په احصایې، فلمونو او اسنادو کې موجودې دي، بیا هم لیکوال
 په تصوري او خیالي سمبولونو غږېږي او یوڅو محدودې طرحې
 لري. د دلاور خان د واده دریمه ورځ وه، جنګ ته لاړ، شهید شو
 او کونډې یې په یاد ژړل. په دري او پښتو د وارو کې هدا کلیشه یې

عنعنہ روانہ ده، سري ته نا اميندى و دربري چي په لسها و ناولونه، دراي سفرناچي خارجيانو په همدغولسو کلوکې د افغانانو د ژوند په باب ليکلی اوله حینونه يې فلمونه ډک شوي چي په لکها و کسان يې لولي اوگوري يې، مگر حتی يو داسې ناول، داسې ډرامه، داسې شعري مجموعه افغانانونه دی ليکلی چي لوړه ادبي حلا دي ولري. هماغه سياسي شعارونه دي، هماغه خیالي عدد ودي طرحي دي، هماغه زور و مطرب خانه خراب دی چي د ساز په حای کانسکي کوي.

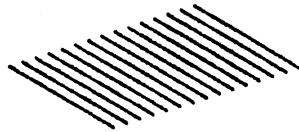
زما د نظمونو مجموعه هم زما د نورو یاد بستونوسره په کابل کې باد يووړه، يوڅه مې چي په یاد وو، هغه مې دلته را اخستي او پاتې مې څه په پېښور کښي او نور په ډنمارک او امریکي کې وليکل. زما هر نظم زما په خپلي تجربې بنا دي او حتی «خوب وڼم عالمه» هم زما رينستياني خوب دی چي اوس يې هم لږ تر لږه په مياشت کې يو ځل وڼم. زما هر نظم په حقيقت کې يو تصوير دی او دومره نريات احساسات او زما خپلي انگېرني په کې نشته. مگر زما انگېرني د موضوع په انتخاب کې دي. هر هغه صحنه چي راته مهمه ښکاره شوې، چي يولوی معنوی ارزښت مې په کې نغښتی ليدلی، هماغه مې تصوير کړې ده، په دې اميد چي پرېږده چي پخپله د نظم څېره زما نړۍ ليد، زما غم او ښادى او زما د نيا ترسيم کړي.

اميد دى چي زلمي شاعران هم همدا عنونه وروزي اوهدا
سبک په پښتو ادب کې رواج شي .

سعد الدين شپون

۱۹۹۰ - اپريل

پېښور

لوبه

توکه یی ونه گنې د ژوند او مرگي لوبه ده
بله لاره نه لرو یا مرگ دی یا موسوبه ده

یا به شین خالو د سره بنامار له دارو بیچ کرمه
یا چې په سرو وینو دانړی - ټوله خړوبه ده
ویرجینیا ۱۹۸۵

زہ دشیپہ لہ تاریکی سرہ اشنا یم

زہ دشیپہ لہ تاریکی سرہ اشنا یم
زہ دتوری ترویجی سکھی ورو یم
ما دسولی پہ سندرو للونہ کری
زہ دجنگ تراپی بولہ سور اور یم

مادخيل وطن شينكى اسمان ليدلى
چې د زانو په كې جوړو واملونه
اوس د برگو الوتكو له منځه ولو
ترى تويېږي په خروار خروار بې سونه

ماليدلي دي تې دوشپېته تانگونه
په كچاړ چې پې ټول غراو كمر بنوري
چې په كلي راشپوه شي ميندى رپردي
ماشومان زبون وهلي ورته كوي

ماليدلي دي الوتې جو ماته ونه
ما بنكل كړى د قرآن سپېڅلى پانې
ما ټول كړي دي دورو پرې اندامونه
ما په مياشتو كوزاره كړه په ممانې

زه د هومستو بانده وژوندى شاهديم
اتهنو بې چې ځكې لـرڼو لې
اوس د تشو كنده والو كچكول په غاړه
صورت سوي، جومات ما، كروي شلېدلې

چي حيا لڪه غوتی پلو کي نغینتی
مالیدلی دی هغه درنی بیبیانی
اوس پی کوم دیوی خیمي په تمه
لالهاندی، سرگردانی، لبونیانی

نو،

زه د شپي له تاریکي سره اشنا یم
زه د توري ترو بزمی سکني و دوریم
ما د سولې په سندرو لرونه کړی
زه د جنگ ستراڼي بولمه سور اوریم

۱۹۸۲ع

د نمارک

دارد و ژبې شاعرهارو الرشيد دشعر شپاره

دافغانانو غږ، روسانو ته

راشه چې داغرونه دې دهر قدم او خار دي
تاته د وطن د اسمان ستوري انتظار دي
موږه هم په هسکه غږې ستارگانک ته ناست يو
موږه ښه پوهېږو چې سرونه دې په کار دي

راشه چي مورهم همدې شېبې ته دېرکتلي دي
تا په دې وطن کې دېرې وينې بهولې دي
دلته به دېټول جهان ميرانه خپل سيال وگورې
دلته مورهمونه اولوظونه از مېيلي دي

ته د ماشينونو او پولادو په پښوتل کوي
ستا مېرانه داده چې د زهر وړکول کوي
تاسو کې خوداسې کوم باتور هرگوره نه وينم
(چې)

کانه دې په لاس کې وي په تانک باندي يرغل کوي

ته که زما سرغوارې زما هم پرې رضا ده
دومره به دي پوه کوم چې چې سرکې څه سودا ده
دا چې برېر وایم دا په دې چې چې سر لور دي
ټوله روسیه که تېرې داو کې هم وړيا ده

دا سرغوشېدای شي خوننده ته تېتېدای نه شي
دا سرد هغه دي چې په توپو تم کېدای نه شي
نرمونه دکولبوله رلی نه ستړې نه سوچي
نرمون عمر ونه لند دي يوه ورځ او بېدېدای نه شي

راشه چي ليمه چي آخري نندارې وويني
سترگې چي يوځلي ستادوينودارې وويني
ستادغريبې، مساپرې سلگې-چې واورمه
ستادنامردې، ناماردې-کوکارې وويني

دا بڼکلی وطن دد نېمنانو هنر پېژني
توره چي سر پېژني، گولۍ-چې تېس پېژني
دې بڼکلو دروکې چي پردي ته ژوند حرام دي
بوټې چي سپر پېژني او کابو سسنگر پېژني

نو،

راشه په تلوار چي دخلاصون لارې تړلې دي
دې تېري وطن تل د پردو ونيې جېسېلې دي

دهجرت لومر هفتہ

د تا کال په ارباب روډ کې یوه کمره ده
په کې اوسمه یو زه پنځه بچیان

یو شلېدلی کتکې په کوټ کې پروت دی
زه پرې ناست یمه په لاس کې دیوان

په دېوال نړۍ او په کوز را به پري
اوري شرکنده دبام په سرباران

دخادرلاندي چې لور غېږکې ويده ده
چې ساړه شي نسلوي راپورې هان

خدای خبردی دهنې مرغۍ له حاله
چې صياد يې درې ورې کرله حاله

زه به هم کله منگولې راپيدا کړم
زه به هم له خونکارانو غچ اخلم

په پردو به هم دناز پالنگ حرام کړم
خير که اوس په مېرټون باندي خملم

اوس چې وينې چې په خاورو گنل کېږم
داسې هم وه چې په سرو به دې تللم

مادمارسره ياري کړه خکه خوار شوم
که نه خدای په خپله حاله کې ساتلم

”په چوځي يونېنماره ډېر زورور دی
هېڅ علاج يې نه راځي صاحب کماله“

زېږې دارې يې دوزخ ته دروازې دي
له سروسټرکوي بهېږي لعنتونه

له دنيا چاپېره کوارې وارې پروت دی
اچوي په بنيادم باندې روبونه

د اېنمار له آموپورې غاړې اوسي
نه پاروېږي اثرکاندي نه دمونه

په ناولې خوله دغم سندرې وايي
په بېوزي يې لکې وهي اورونه

په هرځای کې چې دده خېره ښکاره شي
پرې بهېږي دسرو وینولوی رودونه

نه دخدای په محکمه شوک ترې بچ کېدای شي
نه مرغه ترې الوتې شي پاس هواله

یه دلویو غرو کور بته کیسه وارو
دبی کوره مساپروشنو توتیانو

دکابل خوبه مپوه مچا پپنرو نه ده
په ناولو نابللو شورو ویانو

دسالنگ سرپا اوبه مچا نه لورپری
دما سکو په کرغپرنو تپوسانو

دمارغه به په مارغانو جرکه کپری
زه راغلی یم جرگې ته دمارغانو

هول راخی چچا په وروکانو بی ولو
دانبامار نه ایسارپری په شوکانو

دبی وزلو توتکیو تکیه خدای ته
چچا جنک دی له مردارو کجیرانو

یابه داخونی بنامار په کانوپت کرو یابه وزانه کپود درستی نری حاله

۱۹۸۰/۱/۱ پپنور

۱۱. تر میهم حجارة من یحییل - مبارک آیت ته اشاره ده.

دزماني پپر

يووخت دسولې وي
يووخت دمستې خندا
بل وخت دجنګ شي
بل وخت دنګ شي

کله دکلو محشر سخ د بورا وي
کله دشمو شغلې وار د پتنک شي

چې درنه درومي اشنا دشپېلى نول وي
چې د تاخواله درحي درباب ترنگ شي

چې زړه خوږېږي سترکې شي دانارو دانې
چې زړه نشه وي سترکې پيالې د بنک شي

يوې زخمي مرغی ته
کله زړه و خوږېږي
کله د مرگ چپاو ته
سخت لکه سنگ شي

۱۹۸۱

پېښور

جنگ اوننگ

هغه باغچه دې تالا والا شي
چې پرې اتڼ د سور بورا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تانه وي

د وطن بنگلو بنگلون، لیانو
نن مودر شل ته د بنمن راغلی
زموږ د خونینو پاکې لمن ته
د شهوت لاس وړې دغه ناولی

یو پلوسوله ده، غلامی ده
بل پلوجنگ دی، ورسره ننګ دی
پام کره د سولې چې نوم وانه خلی
په موږ راغلی آیت د جنگ دی

۱۹۸۲

ډنمارک

در قدمه هېروى!

دانظم په ۱۹۶۳ع کې ليکل شوى و. هغه وخت کونستان
په کابل کې پر مطبوعاتو مسلط وو. کله چې دانظم په «سهو»
کې په «ژوندون» کې خپور شو، د سلېمان لايق تبصره دا وه:
«له دغه نظم نه داسې انگېرل کېږي چې کوندى شوروى اتحاد به
دنورو هېوادو د خاورې لاندې کولو ته اېښي وي .
حال دا چې د امريکا پر خلاف، شوروى اتحاد تر اوسه د چاپو
لوېشت خاوره هم نه ده اشغال کړې»
درقد د پنج (آمو) په سيند کې پروت يو ټاپوډى او
دا آزاد شعر هاغلته دستخود ځنگله په مينځ کې ليکل شوى دى.

زما په قبر به لاله زرغون، وي
خوزما دا خبره مه هېرئ
چې هلته لرې د سيند ونوغېرې كې
يو تور خنكل دى داغرنوونو
هغه خنكل داغانا نومال دى
چې يې اوبه درنه رالاندې نه كړي

د « پنج اوبو كې لاهوشوى خنكل
ما يې خونكارې ژمې وليدلې
چې پرانستلې دي درقد له پاره
دا پنځه سرى بسا مازره پېژنم

لامازديگر وي چې په خلكو شپه شي
شپانه په بیره رچې كورته بيا يې
هر شو ك له كينو خنكلو لار چپوي
دا شين خنكل په خنا ورو سپاري

د تورې شپې كېر دى چې وغورېږي
تورې بلا وې په درقد خورې شي
نهنگان ورو ورو په ساحل ورختري
زمرې راوچي د خنكله له تيارو

د سور لنډيو آوازونه راځي
خوسپي له ويريې حواب نه وركوي
توره تياره كې دهر بوټي له شا
دخا ورسټرگي رهنې حُلپري

له هرې وني نه شپبه په شپبه
دكونك وپرجنه سانده غوږ ته راشي
له هرې خوانه خونړي سيندونه
لكه بار شوي اوبنان وپرېږي

ما هندوكش په سر مزلونه كړي
شپې مې په بنځو كې خوبونه كړي
خود درقد فضاخه بل شاني ده
زه يې ځان باندي شكمن غوندې كړم

لكه اشناچي زه هېر كړي يه
يو له نظره غور ځېدلي تاپو
دحوادثو په منگولو كې كير
له وطنوالونه په خنك پاتي دي

زما په قبر په غاټول شين وي
خوزما داخبره مه هېر وي
چې هلته ليرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور ځنګل دی داغزنو ونو
هغه ځنګل د افغانانو مال دی
زما د قبر په غاټول موسم
چې يې او به درنه رالاندې نه کړي

۱۹۶۳

د درقد تاپو - تخار

د پېړۍ چلنج

بیا وشول په مور باندې غبرونه د پېړۍ
بیا زلمو راواخیستل توپک او گردنۍ

بیا نجونی د لور و غرونو خوکی خوکی خاری
بیا کوز راوړې په لمن لمن بېرله

بیا بنامار راغلی له بدری نه چار چاپر دی
بیا ورته په غشی ملوک خان را کابری ژی

بیا د بنمن راغلی په دې مسته مسته خاوره
بیا په ساز لوشولې حلالې دمورپی

اوری له آسمانه دلعت د غضب اور
مخکه راخوتېږي لکه سوزنده تبی

نن به دتش لاسواود تانک مقابله وي
کور و به چې دا خاوره زمونږ ده که پروی

۱۹۸۱

پېښور

د هجرت شپږم کال

سترگو ته دخيال چې د وطن ښکلې خپره راشي
وترتمه سل خلی که اوښکې په ستنه راشي

داماشوم زړې که سل دشکومانې جوړې کړي
هولې وژېږي چې دغم یوه چپه راشي

شپر کاله په خوب کې او په وینښه په وطن کې يم
ورځ بیا گذران وشي، بچاره شمه چې شپه راشي

شپه توره بلاده، شپه خپسه توره دوره ده
غم راشي، کړ او راشي، سودا راشي، غوسه راشي

شپه دې دريو، نامراديو، اسوېلو مور ده
کت راته تنور شي له برستني سره لمبه راشي

۱۹۸۵

ويرجينيا

ماشومتوب

زه هم يو وختی ماشوم وم بېر سر کنډاس غاښونډه
سره غومبوري چاودې تلې مات نوکان خیرن لاسونه

هره خانگه زما تال و
په هر باغ کې زما مال و

په باغو به ~~سکر~~ حېدمه
چې آلو به سره بخن شول

تور اینخړ شو پېژندلی
له ویا لوشو تېرولی

ما په تورې ترورې کې
ما په پتو سترگو خان خپل

یوه پښه یې وه د خښتو
نه پرې حای و د بالښتو

یو وړوکی کې چې حای و
لنگه نه، بازو یې کوږو

ټول وجود اغزو خیرلی
سر په تیره لکېدلی

شپې به پرېوتم په حای کې
مخ په خانگه شوک شوکړې

نه به خان نه به جهان و
نه به محکه نه آسمان و

پرېوتل ویده کېدل وو
نه به درد دستومانی و

بڼه نیا بڼایسته خونه
پرې دېرو بالښتونه

اوس سپېڅلی منږته ^{ست} نایم
خواکې نرم پاک بستر دی

نیه شپه ده لا تېرېږي
زما سترگې نه پتېږي

اوس چې دغه کرنې لیکم
کاو ندي ټوله ویده دي

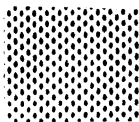
ای شلېدلی کټ ککيه نوربه شه په کې حایري
کاونډوي ټوله ويده دي (او زما سترکې نه پتې پري

ای شلېدلی کټ ککيه

ای شلېدلی کټ ککيه

۱۹۷۰

کابل

شیطان

شوڪُ يي دغه شوڪُ يي چي مي هره شپه خاري
پر پرده نور مي پر پرده ، ما غريب مه خوروه
سليوري خوي نه يي ، زه په دغه بنه نه يم
مه راپسي گرځه نوره خپله ليار كوه

شپه ستري ستومانه دکتکي دپاسه پرېڅم
خوب چې په شپېوشېبوله ځانه هېروي
ښه چې خوږ ويده شم ستا ویرلې څېره وینم
بس دغه لیدن دی په ماشپه سبا کوي

چاته ویلی نه شم چې یوسیوری راپسې دی
ته مې هم ټوکې هم مې ګناه ته لمسوي
داما شوم زړکي مې له ګوګل نه راوباسي
تش جام ورته ښي او یوزګي یې کرګکوي

زه هره مسره لکه ابداره توره ګانم
ته پرې د مظلوموسینه ګی- څېرې کوي
زه ورته ښایسته پښتې ګنډ په مری ډک کړم
ته یې دلذت له پاره بېرته ورشلوي

شپه چې ښه پنځه شي، تاریکي شي، چوپایي شي
هارد آرزوګانو په قلم باندې پېم
زړه وايي شپنه هغه غمونه دي اوس نه شته
لیرې چېرته غږ شي چې شپونکيه پام کړه يم

اوس هم کله وایم چي وړوکی وای ژینکی وای
لاس په بنیره را کابم اوس وړپس دوم
جگ شم دپواله ته په هینداره کي حان کورم
حان نه وینم تاوینم هینداره ما توم

دوطن له وریخوسره خواله

یه وریخو وریخو دوطن وریخو
لبرخه ستې شې زه هم درخېږم
مانه حای راگری په پسته غېږ کې
یوسور خاتولیم سبا شپه رېږم

یه وریخو وریخولین په کرار حسی
زه درته گورم زړه چې ویلېږي
کوزهدیره ده زه په کې ناست یم
د سرو بڼو ووساندې غږېږي

یه وریخې وریخې دلته دوزخ دی
راکوزه نه شې تا به ایرې کړي
ژوندي وگړي چې سر را جک کړي
دویم قدم یې په هدیرې کړي

یه وریخې وریخې د وطن وریخې
د تاله مستې برېښنا نه حار شم
یوه لمبه به راپورې نه کړې؟
چې یا ایره شم یا سودانگار شم

یه وریخې وریخې دا خلک کوره
دا په نس وږي دا په زړه سوري
دا درتلو داد ویش تلو
زگیروي خواوري که نورڅه نه وي؟

ما در اوچت کړه له دغې غځې
دلورونو غرونو خو کو د پاسه
زه یو خاتولیم په ملامات شوی
دیوې با که مالیار له لاسه

تا وروې د ژوند اوبه وچې
موزه داوینکو سېلاو ترې جوړ کړ
تازرغونه کړل د نېټې لاینونه
یو خو خون کارو ارمان پرې موړ کړ

زه به هم کله وزر پیدا کړم
ما ټي به زه هم دا هتکړی کړم
بیا به نو تاته پورته درخېژم
تا به دریاب کړم خان به بېرې کړم

بیا به نو دواړه سره روان یو
د دې نیکرې دنیا د پاسه
سره به وکړو سره به وایو
چې خه زمونه کېږي له لاسه

موز به په گل سو پر خې خورې کړو
خوپه اغزیو به ژوند حرام وي
کلان به پایي اغزی به سر پشړي
د دوی برچی به د دوی په حان وي

موز به د دښتي خاتول بیا سور کړو
خوپه زرگی کې بې تور داغ نه وي
موز به باغونه بیا زرغونه کړو
خوپه باغو کې به تور کاغ نه وي

بیا را کوزېږم د محکې سر ته
دا خپل تها توبی د هر راته کړان دی
خوک چې له محکې نه تېښته وکړي
هغه وکړی د هر سرگردان دی

محکه د مینې پاکه نرانکو ده
ژوندون په محکه یولوی نعمت دی
محکه کې ژوند دی ، محکه کې خلک
ژوندون تر هر بل نعمت او چت دی

انسان شهکار دی خوچی ژوندي وي
په اسمانو کې انسانان نه شته
انسانان خپلو محکوکې پايي
د وطن خوندي ته هېڅ پايان نه شته

۱۹۷۵

کابل

دروسي عسکرود و تلو و وچ

ای دنړې خلکونن تاریخ بیا لیکل کړي
دوه سترکې خلور کړې، دا وچ بیا نه لیدل کړي
دې شاهکار ته حیرشی داپه هر ساکې نشته
خو قرونو ته پېر شي خود انور بیا وچلې کړي
نن د آزادۍ مشال یاغي یاغي منغلي کړي
نن په خرڅا دري افغان ټول جهان نازې کړي
نن میرویس وباسي دلېنن حنی کوکا رې

هر زور ته قالب شته هر فرعون ته يومو ي

حق د زور قالب دی د جادو ايمان دوا

څنگه چې لوی درمن ته وروکې سپرغې بسده

هسې سره بسا مارت ته خره کې افغان پيدا

مه ستا يه دسترو قد تونو توره ما ته

نه سوځي د حق سترگې له تالندې برينينا

حق په دنکو غرونو خپرو لي خپلې لارې

ته په موبن نالوستو شرمې پوشوغولېدلی وي

ته زموږ خواري اوسادگي دېر تېر لستلی وي

تازموږ په لاس کې يوم ليد، توږدې نه ليد

سپوړوي د غوړ په تانک کې نوره غفله پلې وي

ستاد ايماندارولو خپلواکوسره سر نه و

ته په سوله ييزو مطلبو ما نوبنده غښتلی وي

چانه وي خپرې ستا ظالم ژمې خون کارې

ويس جينيا

ع ۱۹۸۹

د مجاهد پي و فایار

ستاد سترگوشو بلې راغلي
د زړه كلي وړاندي وي
کږې وروچې نړۍ ملا دې
پښتانه روسانو ي

که هر خو در نه پناه شَم
دخیل زره ستر و اخفا کرم
ستا ظالمی غن چي راشي
سبه غر رو نبانوي

يو ورک نومی کلیوال وم
یوتش لاسی جا هد وم
اوس می نوم په درست جهان کي
عاشقان کَر دانوي

زما دزره په توره بوره
ستا برگی کړي گوزار ونه
که همت راته ستینگر شي
دزره کار اسانوي

په رگ رگ کي چي کړي
تا ظالمی پت ماینونه
سربه داسې سترگی را کړي
چي پت ماین عیانوي

ستا دحسن باچا يي مہي
ہول وجود کنڊو کپر کر
زړه مہي هسې سلطان غولرې
چې بي بيا ودانوي

ويرجينيا

۱۹۸۷

دکوچی دسیند په غاره

نسیم د سیند په غاره جوړې کړې نازکې چپې
لکه اشنا چې کله واغوندي نیل رنگه جاې
بیا یې له ملا نه ترلنې پورې کوت کوت کړې
ترزنگانه یې راخوړه کړې بیا یې ونغاړې
زه ورته جگ په کاره ناستیم او موجونه کوم
اوتاته وایم داسې دامیدونو ربه !
زه خبر نه ومه چې ماته دې جنت لاکړې

زکونہ خولہ کی زہ کی شور ہرہ ذرہ انقلاب
پہ رنگ رنجی پہ خوند خوبی پہ روح زماہینداز
نہ پہ سرپل نہ پہ پسو بند نہ یوہ لو پشت نیمگری
زہ پہ دجی خفاستہ او توپو کی داستانونہ کورم
اوتاتہ وایم داسرو دامید و نور بہ
زہ خبر نہ و مدھی ماتہ دجی جنت راگری

یوہ آرزوہ چھی بہ تل راسرہ ملہ غوندہ
تہ ، مجھولہ ، چھی احساس شوہ ، بیان بہ نہ شوہ
اوس چھی کوچکہ ہفہ زما دزہ پردی راسپی
کلہ ششیزی کلہ تول خان پہ سنکر و وہی
زہ یی داوینکو د پردی شاتہ اکتونہ کورم
اوتاتہ وایم داسرو دامید و نور بہ
زہ خبر نہ و مدھی ماتہ دجی جنت راگری

د بتوسیل و رباندی تہیت تہیت پروازونہ کوی
لکہ چھی جنت خان برابر کوی دناستی لہ پارہ
خوتکنی شی بہرتہ جگی شی شینکی آسمان تہ
داسی شرنکبری لکہ ناوی چھی پاوی شرنکوی

زه ښه د لمر لاندې رنگين رنگين فزونه گورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

چرته د زړه له کوم یو کوټ نه چې لمسون راځي
چې: هه اشپونکیده! له دې کارې خان لاهوسیند
بیا چې لاهوشې لامبومه وهه کرار پرېوځه
یوه قطره شه غاړه ورکړه له همزولو سره
زه وایم زړه ته صبر وکړه زه خوبونه کورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه!
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

د بدخشان د سرو لعلونو دروگه هرځای خپره
خو چا قلم قدرې کوکچې باندې ونه چلاوه
د کوکچې یو څاڅکی اوبه به په لالو ورنه کړم
لالونه کاڼی دي پراته، کوکچه په منځ بهېږي
زه یې د هر څاڅکي په منځ کې جها نونه گورم
او تاته وایم داسرې دامیدونو ربه!
زه خبر نه ومه چې ما ته دې جنت را کړې

۱۳۵۲ فیض آباد - بدخشان

کاوندي ته

مه وهه داخواره بنجده مه وهه
بې له تانه بله اسره نه لري
تا ته بې له نورو نه پناه دروړه
بې دتاله غېږې وايه څه لري

داله اوسکو دکې سترگې وچې کړه
بس دی چې پلرودې ژړولې دی
نور نو داویرجنه صحنه و نفاړه
دېر عمر تاریخ او خدای و هلی دی

خلک په کړاو کړاوسپوښی ته حې
ته دکور سپوښی په تندر ونیسي
نورې لاس تر غاړې مخ په هسکه وړې
ته د کور خپوله سرو نیسي

بنځه چې په کور کې ژړف وینم
دالویه دنیا را باندي تنگه شي
داد قضا عسر او دا زور فکر
کاشکی چې په ټولو باندي پنگه شي

چاویل چې حق د زور وړ دی
دابه د پښتون له خولې وتلې وي
دوی کې چې کمزوری وي نوو دې مری
چاسو چې زوروي نو بیا غلی وي

داد خنکلی بنیادمانه و دود
موزه پښتنو پوره ساتلی دی
دغه به نوم د پښتونوالي وی
حکه موشهرت هره خواتلی دی

داینکلی موجود چې تا ته کور کوی
دا ستا اندیوال دی، ستامری نه دی
تل پی خولگکی په ژړا ولانه وی
داموجود خوستا دلوبوشی نه دی

جگړه پو الوونو کې دې بنده کره
بیادې سپین کفن ور باندې خپور کره
ژلنده ژوندی دې هدیرې ته کره
بیا دې نوم د دې هدیرې کور کره

ته که په ایوب باندې میوند کې
پام کره چې ملاله په سنگر کې وی
نور نور سنگرونه به لا وکتې
دادستوری نقش که دې سپرې وی

گذرگاه - کابل ۱۹۶۸

دخوشحال په لار

د روښو شتون د به په دنیا نه وی ملام
ټول به درومونن کھیخ سبا ما بنام

مرگی حق دی رغېدن مورنه نه شته
یا په تخت یا په تخته او یا په بام

يا بېستن لاندې پراته زې تړلی
يا شهيد په كېراله كې قتل عام

د چانوم په خاينانو كې يا دېرې
د ملنډو، د بېراشي د د شنام

د چا قبر په رنگينو جنډو جگ وي
په زيارت پسې يې كلی تړي لام

مرگي حق دی، درېغه دا چې هسې مروای
چې وطن ټول نازېدای دده په نام

چې د قام د پاره خپل تېتر غلبېل كړي
د شيانه ورته سر تېت په احترام

د سهار نسيمه لوړو غرو ته خپره
د وطن په ننگيالو چې كړه سلام

وايه ستا سوله مېراني نه لوگ شم
چې په وينو خوندي كړ ننگ د قام

ننگ غیرت نن په افغان باندې تمام دی
ماته مه ستایه مېرانه د ویتنام

موب په روس باندې نن هسې ناتا چوپړ
پچې ماسکو کې مویه دوی کر خوب حرام

د سهار نسیمه شبنده الوزه
بنکلو د شهیدانو نسکور جام

دغازیانو بیرسرون یې بنکل کړه
ور تسلیم کړه دیو خوار شپونکی پیغام

داچې نن ټوله دنیا په تاسو نازکا
په هر جای تاسو یادېږی صبح و شام

د وطن واړه زبده په تاسو وییاری
ټول افغان له کندهاره تر باگرام

نن زموږ غرونه رغونه شاری نه دي
د شهید په وینو ټوله دي کلفام

چاچی موبن سره ډغرې دې وځي
عاقبت به هم رسواشي هم سرسام

خاوره نه ده داسره زردی چې تېر نه وځي
دا وطن دی دخالق ډېر لوی انعام

په دې غرونو چې وځي لاس په نامه شی
په دې شاوړو کې اودسه مه اخلی کلام

دا پښې بیلې خمتا پوښ ټول اتلان دي
په شلېدلی خت یې مه غولېږی پام!

که یې نردی که یې بنجّه مجاهد دی
ټول پاخه دي، دلته هېڅ مه غواړه خام

زور خوشحال دې اوس زموږ ننداره کا
چې دروس سر به کړو چت مال یې لیلام

«خو واخلي له غليمه انتقام
مردنه خوب کا، نه خواره کا، نه آرام»

د پنجرې پرانگ

بره کي سترکې بره کي ليکې په پنجره کي يم را کير
د پنجرې ميلې ولاړې، بره کي بره کي گر چا پسر

يو وروکي چا پير يال کې، د پرکار په شاني چورلم
لهوني خوبونه وينم، نه يې خيال شته نه تعبير

بېگامه شپه چې حان په خوب کې په يولوي حُکله کې ليد
چې راوينس شومه پنجره وه، د سيل بينو ويهير

هر يازو چې د زورگان دی، هره پله چې انرژي ده
په وره پنجره کې گيريم، خه خطا کوم چې تقصير

۱۹۷۸

کابل - شرخي پله زندان

سیند تہ

کہ لاس درویمہ چہ خہ ناز در کرم
تہ چہ دلاس لہ سرہ بہ پیری

کہ خولہ درویمہ چہ خان خروب کرم
تہ چہ دشوند ولہ خوا بنو پیری

دارد و زبني شاعرهارو الرشيد دشعشر بارو

دافغانانو غبر، روسانو ته

راشه چې داغرونه دې دهر قدم او خار دي
تاته د وطن د اسمان ستوري انتظار دي
موږ به هم په هسکه غړي ستارا تک ته ناست يو
موږ به بڼه پوهېږو چې سرونه دې په کار دي

راشه چي مورهم همدې شېبې ته دېرکتلي دي
تا په دې وطن کې دېرې ونيې بهولې دي
دلته به دېټول جهان ميرانه خپل سيال وگوري
دلته مور هوډونه اولوظونه از مېيلي دي

ته د ماشينونو او پولادو په پښو تلل کوي
ستا مېرانه داده چې د زهر وورکول کوي
تاسو کې خوداسې کوم باتور هرگوره نه وينم
(چې)

کانهې دې په لاس کې وي په تانک باندې غل کوي

ته که زما سرغوارې زما هم پري رضا ده
دومره به دې پوه کوم چې چې سر کې شه سو داده
دا چې بربر وایم دا په دې چې چې سر لور دي
ټوله روسیه که تېرې دا وکړې هم وړيا ده

دا سرغو خېدای شي خو بنده ته تېته دای نه شي
دا سردهغه دې چې په توپو تم کېدای نه شي
زموږ به دکولپوله رلی نه سترکې نه سوچي
زموږ عمر ونه لند دي يوه وړخ او بنده دای نه شي

دهجرت لومر هفتہ

د تا کال په ارباب رود کې یوه کمره ده
په کې اوسمه یوزه پنځه بچیان

یو شلېدلی کتکلی په کوټ کې پروت دی
زه پرې ناست یمه په لاس کې مې دیوان

په دپوال نړۍ او به کوز را به پري
اوري شرکنده دبام په سرباران

د خادر لاندې چې لور غېږ کې ويده ده
چې ساره شي نسلوي راپورې حان

خدای خبردی دهغې مرغۍ له حاله
چې صياد يې درې ورې کرله حاله

زه به هم کله منگولې راپيدا کړم
زه به هم له خونکارانو غچ اخلم

په پردو به هم د ناز پالنک حرام کړم
خير که اوس په مېرتون باندي خلم

اوس مې وينې چې په خاورو گنډل کېږم
داسې هم وه چې په سرو به دې تللم

مادمار سره ياري کړه خکه خوار شوم
که نه خدای په خپله حاله کې ساتلم

”په بچو مي يوشا مار د پروزور دى
هېڅ علاج يې نه راځي صاحب کماله“

زېږې دارې يې دوزخ ته دروازې دي
له سړو سترگو يې بهېږي لعنتونه

له دنيا چاپېره کوارې وارې پروت دى
اچوي په بنيادم باندې روبونه

د انبامار له آمو پورې غاړې اوسي
نه پارو پري اثر کا ندى نه د مونه

په ناوړې خوله د غم سندرې وايي
په بسوزي يې لکې وهي اورونه

په هرځاى کې چې دده خپره ښکاره شي
پري بهېږي د سرو وينولوى رودونه

نه دخداى په ځکه شکر ترې بچ کېداى شي
نه مرغه ترې الوتې شي پاس هواله

یہ دلویو غرو گوربتہ کیسہ واروہ
دبی کورہ مساپروشنو توتیانو

دکابل خوبه مپوه مچ پپزرو نه ده
په ناولونا بللو شورو یانو

دسالنگ سرپا اوبه مچ نه لورپری
دما سکو په کرغپرنو تپوسانو

دمارغه به په مارغانو جرگه کپری
زه راغلی یم جرگی ته دمارغانو

ټول راخی چچ په وروکانو بی ولو
دانبا مار نه ایسارپری په شوکانو

دبی وزلو توتکیو تکیه خدای ته
چچ بی جنگ دی له مرداروکجیرانو

یابه داخونی بنا مار په کانوپت کرو یابه ورا نه کرو ددرستی نری حواله

پېښور ۱۹۸۰/۱/۱

۱۱. تر میهم بجمارۃ من سجیل - مبارک آیت ته اشاره ده.

دزماني پېر

يووخت د سولې وي بل وخت د جنګ شي
يووخت دمستي خندا بل وخت د ننگ شي

کله دکلو محشر سخ د بورا وي
کله دشمو شغلي وارد پتنک شي

چې درنه درومي اشنا دشپېلى نول وي
چې دتا خواله درخي درباب ترنگ شي

چې زړه خورېږي سترگې شي دانارو دانې
چې زړه نشه وي سترگې پيالې د بنک شي

يوې زخمي مرغی ته
کله زړه و خورېږي
کله دمرگ چپاو ته
سخت لکه سنک شي

۱۹۸۱

پېښور

جنگ اوننگ

هغه باغچه دې تالا والا شي
چې پرې اتڼ د سور بورا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تان نه وي

د وطن بنگلو بنگلون، لسانو
نن مودر شل ته د بښمن راغلی
زموږ د خویندو پاکې لمن ته
د شهوت لاس وړي دغه ناولی

یو پلو سوله ده، غلامی ده
بل پلو جنگ دی، ورسره ننګ دی
پام کره د سوپ چې نوم وانه خلی
په موږ راغلی آیت د جنگ دی

۱۹۸۲

ډنمارک

در قدمه هپروی!

د انظم په ۱۹۶۳ع کې ليکل شوی و. هغه وخت کونستان
په کابل کې پر مطبوعاتو مسلط و. کله چې د انظم په «سهو»
کې په «ژوندون» کې خپور شو، د سلېمان لايق تبصره دا وه:
«له دغه نظم نه داسې انگېرل کېږي چې کوندي شوروی اتحاد به
دنورو هېوادو دخاورې لاندې کولو ته اړېسي وي .
حال دا چې د امريکا پر خلاف ، شوروي اتحاد تر اوسه د چاپيو
لوېشت خاوره هم نه ده اشغال کړې»
در قدمه د پنچ (آمو) په سيند کې پروت يو ټاپو دی او
دا آزاد شعر هاغلته د سخلو د خنکله په مينځ کې ليکل شوی دی.

زما په قبر به لاله زرغون، وي
خوزما دا خبره مه هېر وئ
چې هلته لرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور خټکل دی دا غزنو ونو
هغه خټکل دا افغانا نومال دی
چې يې اوبه درنه رالاندې نه کړي

د «پنج اوبو کې لاهوشوی خټکل
ما يې خونکارې ژاې وليدلې
چې پرانستلې دي درقد له پاره
دا پنځه سرې نسا مارزه پېژنم

لاماز ديگر وي چې په خلکو شپه شي
شپانه په بيره رمې کورته بيا يې
هر شوک له گڼو خټکولو لار چپوي
دا شين خټکل په خنا ورو سپاري

د تورې شپې کېږدی چې وغورېږي
تورې بلاوي په درقد خورې شي
نهنگان ورو ورو په ساحل ورځېږي
زمرې راوړي د خټکله له تيارو

د سور لنډيو آوازونه راځي
خوسپي له ويريې حواب نه وركوي
توره تياره كې دهر بوټي له شا
دخنا وسترگې رهنې خلبري

له هرې وڼي نه شېبه په شېبه
دكونك وپرجنه ساندې غوښته راشي
له هرې خوانه خونړي سيندونه
لكه بارشوي اوښان وپرېږي

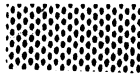
ما هندوكش په سرمنزونه كړي
شپې مې په ښخو كې خوبونه كړي
خود درقد فضاخه بل شاني ده
زه يې په خان باندي شكن غوندي كړم

لكه اشناچېزه هېر كړي يمه
يوله نظره غورخېدلي تاپو
دحوادثو په منگولو كې كير
له وطنوالونه په خنك پاتي دي

زما په قبر به غاټول شين وي
خوزما دا خبره مه هېر وي
چې هلته ليرې د سيند ونو غېږ کې
يو تور حنکله دی دا غزنو ونو
هغه حنکله دا فنا نانو مال دی
زما د قبر په غاټول موسم
چې يې او به درنه رالاندې نه کړي

۱۹۶۳

د درقد تاپو - تخار

د پېړۍ چلنج

بيا وشول په مور باندې غبرونه د پېړۍ
بيا زلمو راواخيستل ټوپک او گردنۍ

بيا نجوني دلور و غرونو شوکی شوکی خاري
بيا کوز راوړې پې په لمن لمن بزم

خپلواکي

اسمان په ستورو ښکلی ښکار پرې
شینکې اسمان وي اورانه ستوري
شولې چې تورې شي کلا لې شي
چې لې کڼ وږی شمال ته بسوري
معشوقه هله د زړه کترې خورې
چې ته شرمېږې، دا درته گوري

هسې بېدرنغه وبله خوند کا
چې يو وطن وي بل خپلواکي وي

وطن په هرچا باندي کشمير دی
خوز موبن خلکو ورپسې زړه ځي
بورې شوې ميندې، کونډا شوې بنتې
خوخوانان جنگ ته لاپه داله ځي
که په پنبوشل وي، ځي په خاپوړو
که لارې نه وي، په غره راغه ځي

هسې بېدرېغه وبله خوندي کا

چې يو وطن وي بل خپلواکي وي

هغه واده دې په وير بدل شي
چې په کې غريبنده نخا نه وي
هغه ژوندون دې د مرگ مېلمه شي
چې واک د بل وي او د تانه وي
هغه باغچه دې تالان ترغی شي
چې په کې شور زوړ د بورانه وي

هسې بېدرېغه وبله خوندي کا

چې يو وطن وي بل خپلواکي وي

۱۹۸۲

ډنمارک

زما محبوبا

نيمه شپه کي راغله بربندي ستر کي سره لاسونه
غوري توري خني لکه سوي درمندو

تيک يي په تيار کي پرکپده لکه برپينا
شونک يي دپا ولو لکه کړچنده تانگونه

مستی روی ستر کي يي دروس پيشان خونگاري
وروچي يي چري وي را کړي په ياغي زرونه

۱۹۸۲

ډنمارک

د بدخشان مهاجر

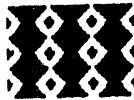
کو کچه بهېرې غارې تر غارې
د کوچ اوسانو، کړې کړې غارې
له اېلېنډونو، کوز راشپوه شول
هی کډې لارې، هی کډې لارې

کوچانی ولین خوزره یې پرلبنود
د زرگی غوته یې خلاصه نه شوه
خان ته یې دېرې تسلی ورکړې
خو یې یوه خوا ترلاسه نه شوه

داد سگروتو دلی اورونه
د چتو پېغلو سپین مړوندونه
په بنو خوانانو دې خدای پیرزوکړي
مور خو یې ورک کړوله وطنونه

۱۹۷۹

کابل

دشيپي تنهايي

برقونه مړه بڼه دي

دزره خواله بڼه دي

بچيان ويده بڼه دي

له خپل زړگي سره چې

دژوند یادونه دی
وړخ لایوڅه سوډکي ويا
چې په تپو پوراځي
غم چې په شپو راځي

د توروز لفو داستاڼ
دخيالي سترگو بيان
رانه د تور ښامار شي
رانه د سره انکار شي

قلم ياغي شي رانه
زما خبر نه ليکي
هرڅو پرې بیره کوم
خودی يې ژر نه ليکي

۱۹۸۸ع

ويرجينيا

دمجروح ياد

اوسنکي د بېنوخو کوته راغلي لږ بانه غواړي
رژنده کلاب ته وږمه هم د سيلی خورشې
ماپه ماشومتوب کې هم له شکره لويې کړې
نن کورونه جوړ کړي خو سبا ته بيا نسکور شي

ويرجينيا ۱۹۸۸

همزولي شاعرتہ

ته د دنیا د کاروانونو جرس د تمدن د قافلې زنجیر
ستاله تېرینو سترگو خان ساتي دهندوکش د آسمانونو کجیر
ستاد وزلاندې خوندي د بشر لکه تکیه وي مریدان چي په پیر
هوته شاعريې قلم سم چلوه

چي ڀي دچا دلاس رانجه خوري
 دهغه غبن دتاله ستوني راڄي
 چي په کړاو په ډي کسي کي ومري
 داستا قلم ډي خنازي پسې ڄي
 چي ډي برچه په سينه ننوځي
 ستاله قلمه ورته آخ وځي

هو ته شاعري ډي قلم سم چلوه

ته سېلابونو ته ويالې جوړوي
 ته غور ځنگونو ته سامان ورکوي
 يوه دنيا درته ذره بنکاري
 په يوې اوښکې پسې ځان ورکوي
 چي ډي اظهار له چانه نه وي پوره
 هغه احساس ته ته بيان ورکوي

هو ته شاعري ډي قلم سم چلوه

ستاله قلم نه دنيا کي جوړه
 چا ته نېما مار چا ته دلاس امسا
 چا ته ډيوه چا ته په زړه کي چاره
 چا ته خوږه کيسه دتلي اشنا
 دچا دډک زړه دتينا کو دارو
 په چا دوزخ نه رالويدلې بلا

هو ته شاعري ډي قلم سم چلوه

په توره شپه کي دسبازېري
 شوکيره خلک ډي له تا غواړي
 ټوله دنيا چي ورته سوراو شي
 دزمانې يتيم په تا ډاړي
 چي ځناوړه نړيوالو راشي
 اي قلم واله اول تا ډاړي

هو ته شاعري ډي قلم سم چلوه

د ژوند د ذوق پاکه هینداره ته یې ته چې خندا کوي د نیا خاندي
ته نو چې خاندي رینتینی خاندۀ که نه تاریخ به بیا په تا خاندي
د تاد هري او بنکه کی- په اشر یوزر کونه به سبا خاندي

هو ته شاعري قلم سم چلوه

دنگي مانی- چې تاخو شعاله نه کړي په ژولو یې قلم چلوه
چې لا تراوسه ایسار شوی نه وي ته په مستق- وریاندي دم چلوه
چې بشري لویي په محکه وهي هسې بامونو باندي بم چلوه

۱۹۵۸

خان آباد

له قلم سره خواله

له قلم سره مې بيا کوفې خوبې شوې
په کونکې خوله مې بيا جوړې ترافې شوې

په مرثه واندې تن کې بيا سا راغسپېرې
بيا رايا دې لس کلنې خاطرې شوې

بیاپی خلاصه کرله ژوند ته نوې لاره
بیاپی څانگو دارمان کې پانې شپې شوې

وچو مراندو د زړګي کې وینه راغله
د زړې وچې ویا له ورو وړولې شوې

عقل وبلې چې قصه دې لاره راغله
د ماجر چې چېرته نې شوې هلته شپې شوې

سره هاتي چې په شنه بن یو ځل پښې ایښي
د هغه کلبن رپښې ترچې تسې شوې

عقل دا ویلې خوزره په بله سر و
د دې دوو ترمنځ مې خورنې حوصلې شوې

عقل پښې ایستې خوزره لکه دغس و
زړه مستې کره چې په عقل زلزلې شوې

که دروس هاتي هر لورې ته یرغل وور
سبه غو که دکرو منارې شوې

خوچې گورې خړه کی افغان لاشته دی
د زړګي ونيې سړې نه شوي لاسرې شوي

که وطن موشولو دک له بورو و دارو
په غليم موهم د زړه سخي پخې شوي

که يونيم مليون زموږ نه په کې لارل
د دښمن په خوله کې هم خاورې ايرې شوي

چې په شوبلو په تانکونو سپاره راغلل
په ستنه يې اوس روانې قافلې شوي

سترګې سړې، مرکوندي ماتې، جنګ بايللي
نوم برباد، هدف تباہ، خاورې پخولې شوي

واشنګتن

ع ۱۹۱۹

پرديتوب

اشناد جگورونو کجیر غوارپي
زما وزر په دنگو ماہو سوزي
زه هسې مکروريان کي ورته ميشت يم
په دې انگر کي بل مرغه الوزي

نه داد گودر غارې ته روانه
نه زه هسکه شمله بورې په غاره
نه زه لکه باينه شنماچې خشري
نه دا جگه الوزی لکه خاره
موز دواړه په دې ستهېج کې نابلدیو
موز هېڅ یو پخپل نقش نه پوهېږو
لیکوال راته پردی درام لیکلی
او موز لکه کالبوت لروبر کېږو
موز دواړه پخپل نقش نه پوهېږو
د دوو کسواتنې دې په ميره کې
دمر وهدو وکي یو په بل لکېږي
بېر وې راته خاندی هدیره کې

۱۹۷۶

کابل

عبدالحق ٺهايون مجاهد ته

سره دل و دل ډي پرلښوہ چي وطن درباندي غونگر
جار ډي ترسيري بزيري سل حاله شيونكي شي

ناوي د وطن ډي په تا فخر ڪري لاليه
موري بوره مه ڪري شوک چي تا غوندي زمري شي

توله جبار خپل دې اوس پکړې - جگې شلمې وړي
دوی کې هایدون چې لکه ستوری خلبدی شي

نږ په توره بوره په روسانو کړي مور بوره
بله ورځ پيغان کې د پچيم مېله مرکې شي

ټول وجود پر هار دی په کوليو اکېدلی
یوحای يې روغ نه دي چې داڅنگه په لار تلی شي؟

خومره چې د توپو او بمونو محشر جوړ وي
هومره هایدون ورته بېباکه تور یالی شي

مه مری بجا هده د دې جگړو غرو کور بته
ستاله سرو منگولو د بښمن کله خلاصېد شي

ستا په برکت خلقي پچيم یوله بل وژني
روس ستاله هیسته سروهي روغ لېونی شي

توره او مېرانه او ښکلا په تاده ختمه
دازما قلم دې هم د تادمخ لوکې شي

د شهيد ميوند وال په مړينه

جفا

پر پېرېده چې راوړڅېرې د اجک غر
داد گنه کارو کلی لاندې کړې
داد حان وژونکو او د غلو د لږه
سل خواره کانی چې ورباندې کړې

ده ورته ويل چي ڪناهه مہ کوی
دوی په بی دردی له کلي وشاره
چاپي دپکړي زندی په غاره کړه
چاسپي ورشکارل چي ټول یې وډاره

ویني یې په بنکلی مخ ورماتې وې
کلی نه روان وشاته یې نه کتل
ده ويل چي دابه پښتانه نه وي
هاچي پښتانه ووځوک یې نه رټل

پوندې یې سپینګړو ورڅیر لې وې
دی په دېر امید دلته راغلی و
لاره کې یې لورې تېرې کړې وې
دی یولوی پښتون واوښاغلی و

۱۹۷۵

کابل

دمورد مړینې د خبر په اورېدو:

دمور یاد

د کلو به محشر و خو که ور یې لږ سخي وای
که ستا د ټيکري پيڅکه وای زما به هم مستي وای
د تا د لاس سا به وای چې بې تبي مې خور لای
د تا د مینې اور وای مورې زه ور کې ستي وای
ما بنام مې دکتوی نه د شود و سوي خستلای
سهار مې د مټی په ترشکن کوچو سبناری وای
در دونه کړا و نه مې کړی و رځ کالای
خوشیه ستا په زنگون مې سر کېښوی د لاساي وای

نه پوهه نه قلم وای ، نه مکتب نه لیک اولوست وای
تالاس په سر راښکلی ، ماخپل زړه درته سکښتلاي
سره دژمي شپه وای ، د نغري خوړلن ته ناست وای
په ورو ورو په مزودې افسانې راته کولای
په ونو په اغزوې مخ او پښې زخمي زخمي وای
د تا په جادو کړو کړو توتولی رغېدلای
دیوان وای ، بنا پری وای ، او ملوک وای او بدری وای
د تا د ښکلي غږ نه داسرار وروڼ راتللای
یه مورې زړې مورې ! ما خوونه لیدی مورې
ته لارې درنه پاتې شو بېکس ستا نازولی
یه مورې دنیا او روه زه او ته پرې خبر نه وو
اوس کړم هسکیرلی ، کړېدلی او تر تلی

یه مورې په زړه پورې ، یه درنې پښتنې مورې !
د تا د خنازې کې نور وویرو هدیږې ته
خبر شوم چې بونو مو کوډل کړه درې وړې
او تا پناه وروړې وه د بل کلي دېرې ته
خبر شوم چې زما فوتو دې هر چا ته ښودله
زوی گمې روان دی خلکه دې بلې پېرې ته

دکلي خلکو و بېلې چې بودی لهونی شوې
سرها ته تورتم وايي، سپين سبا توري تيارې ته

چې سا دې ورکوله زما نوم دې يادولو
تاوې چې آخري ديدن د زوی شورانه پاتې
ادې خو مجبوري وه، بې دردي وه بېواکي وه
دې سره بنامار په دېروکړې بنايسته مېنې ميراڼې
زه لارم چې د سره بنامار علاج چېرته پيدا کړم
زه لارم چې په توله دنيا وکړم ننواڼې
دنيا ته کړېوان وشلوم، بېلگې ورته ښکاره کړم
دا دارې د بنامار دي نه شکرې نه نېاڼې
که زه يې درنه گوټ کړم اوزما سره يو نه شوی
قسم په ذوالجلال دی که به يوشی ور نه پاتې
يه خلکه سره بنامار ته خره کې افغان پيدا دی
تاريخ کې دي راغلي چې به روس خوري دلته ماتې

ادې! يونيم مليون چې په وطن کې شهيدان دي
په هرکاله کې ویردی او په هرکلي کې ساندي
مليون شپږ شلی نه دي چې په گوټو دې شمېرلی
يونيم مليون لس لکه دي پنځه لکه پرې باندي

يونيم مليون غامبول که د بکوا په دښته شنه شي
دا ډاک به سورچکن شي زرغونه رڼا به کاندي

ماوې دتا په قبر به ډيوې روښانومه
ماوې چې دابرسر به په شناختې درته برده
ماوې چې ستا کڼ به په تودواوښکوپرپولمه
ماوې چې دجې شپې ستا مزلکې تېرومه
ماوې ستا دجاموسره دزړه خواله کومه
چې تا قدم پرې ايښی وي هغه حای ښکلومه
خو، قسمت بله راوگره !

په یوسر د دنیا کې ته دخاورو مېلمنه شوې
اوزه د دنیا بل سر کې دعا درته کومه

۱۹۸۲ ع

ډنمارک

دمهاجر خوب

خوب وينم عالمه كه يې شوکټ راكي مانه
پروت يم سرچي ايني دخپل يار په زنگانه

سر په بالنت ايني تش كال بوت په واشنگتن كې
روح يې په مزو مزو روان په خپل وطن كې و
واوري د سپين غره وي چي په تنه يې سرويلې
خاوري د وطن وي چي په سرچي باد ولي
مړي اوښكي رواني وي په مخ دانه دانه
خوب وينم عالمه كه يې شوکټ راكي مانه

دند دشمالي ته شوم انکور میزان وهلي
تاگ شينکي زهرچکي شوتالان پرخوپرپولي
کوز تکاوته لارم داغوزو لويې وڼې
پاس و ختم غره ته دخپرپو پانې پلني
خلک وو، بازارو، شور ماشورو، تله راتله وو
مېرې وې، شپانه وو، هيا هوی و، سزاو شنه وو
نه دويرو نېنه، نه دغم وه نېنه
خوب وينم عالمه که ښي خوگ راکي مانه

بيا مې شو کذر لکه گوربت په لوی سالنگ
ويرې مې وزرې وې په خوکه په کړنگ
واورې سپينې سپينې خلېدې لکه سپين زد
کوزرې او به وې، پرپوتلی لروبر
زړکو او بلبلوې په تړوکې سندرې کړې
مستې زړې هوايې اندېنې لمره لويې کړې
مورگې خلېدې لکه زلفې په شانده
خوب وينم عالمه که ښي خوگ راکي مانه

خوب وينم: باغچه وې ټوله شنه په خنارونو
مينځ کې ښي صغه وې، ټوله پته په تخرونو

خو اکي بي وياله کي درنو او بو ته پونه وي
زه يمه ياران وي، چمنونه، مجلسونه وي
بره خواپته وکي شولې خهني باد ته اچوي
خبل وي دچنچنيو، تپي تي الوزي اتق کوي
حکمکه او اسمان په کله وايي تـرانه
خوب وينم عالمه که بي شوک راکي مانه

خوب مي په وطن کي دي، خوردن مي په وطن کي
خوب کي چي هم مره، خنکدن مي په وطن کي دي
قبر په وطن کي، خنازه مي په وطن کي ده
تن مي په وطن کي دي، کين مي په وطن دي
ماته تابوتم جوړوي، ماته کلان مه راوړي
روح مي په وطن کي دي او تن مي په وطن کي دي
گوندي يوشپونکي وطن قبول کړي نذرانه
خوب وينم عالمه که بي شوک راکي مانه

۱۹۸۵

واشننگتن

زانه

ستا اوږده اوږده وزرونه، هندو کشر له خوکو جگ دی
لنډوې اوږده منزلونه، چپرتې حې کله رسېږي

ستا اوږده مشوکه ډوبه، نن آموکې بيا سباته
د سپين غره د سرد نه وکې مسته مسته مخچولېږي

الوتو کي زانگي زانگي خه کيندي وهي اسان ته
چې سيلی خومره سخت پري ته په شوق ورته نخبري

دنيلى اسانوي پغلي، ولې دومره جگه گرځي
راته بنکاري پښتنه يې له زميانونه شرم پري

تور اوږه د پسرلي کې چې باران نم نم ور پري
ته زمونږ د کلا شاته، توره شپه کې را کوز پري

زه يې اورم چې ته بولي، هاخوبې خوبې بد لي
زه يې گورم چې ته خاندې او بيا ورانه ورا نه کپري

چې ته بيا وزرونه دې کړې کاشکې مادر سره بوځي
بي وزر دته خور پري زانه کې! ته نه پوه پري

کاشکې ما وزر لرلای چې سهار درسو لار وای
خه بڼه خوندي کا چې آموته، هندو کشنه ورښو پري

خه د تالندې متروکې، د آسمان منح وړشین کړي
چې دا اوښکې دانه کې شوی او کړ کړ به پري

کابل ۱۹۶۰

له خپل خان سره راز او نياز

شپه چې پنځه شي کاوندې ويده شي
چې د موتو آواز ودرېږي
زه دخپل کت ته مخ کونډې ووهم
اوسنکې چې مړې مړې په بارخو بنو پېږي
شوندې چې بنوري خواواز نه لري
اودا شکرونه چې له زړه نه وځي
چې يه زما روحه له تا شکر يه
چې لا تراوسه غاړه هسکه ساتي

چې دامید په باغ خزان کد شي
چې په شنو پانونو زېړې ولگېږي
چې د مالیار منځ په گردو پټ شي
چې د بورا وزرې وسکنېږي
زه لکه سرو غاړه جگه ساتم
د حوادثو دکوتکو لاندې
مې سر مات شوی خو کوبن شوی نه دی
داوږن دوشپو په شومه دم کې وایم:
چې یه زما روحه له تا شکریه
چې لاتراوسه غاړه هسکه ساتي

۱۹۶۰
کابل

ARIC

B

3.532

SHP

982

DEW DROP ON A SAGEBRUSH

(Parkha Pa Tarkha)

Poems

by

Saduddin Shpoon

Writers Union of Free Afghanistan

Series No. 52

1990

IRC Printing Press

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**